

УДК 81'27: 008:811.112.2'373.21

**ФУНКЦІЇ ТЕОНІМІВ У НІМЕЦЬКІЙ МЕДІЄВАЛЬНІЙ ПРОЗІ
XX СТ.: ЛІНГВОКУЛЬТУРОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ****Вікторія БЛЯЦЬКА (Дніпро, Україна)****e-mail: victoria.b@i.ua****БЛЯЦЬКА Вікторія. ФУНКЦІЇ ТЕОНІМІВ У НІМЕЦЬКІЙ МЕДІЄВАЛЬНІЙ ПРОЗІ XX СТ.: ЛІНГВОКУЛЬТУРОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ**

У статті досліджено особливості функціонування теонімів Бог, Мати Божя в романах Германа Гессе «Narziss und Goldmund» і Луїзи Рінзер «Abelaerds Liebe» на біблійно-християнські сюжети про добу Середньовіччя. В аспекті лінгвістичних, лінгвокультурологічних та екстралінгвістичних факторів акцентовано на сакральності лексем, синонімічних рядах, найчастотніших у художньому мовленні, що реферують філософські і релігійні переконання, емоційні та естетичні прагнення героїв, сакральні відчуття.

Ключові слова: теонім, лексема, Бог, Мати Божя, семантика, лінгвокультурологія.

BILIATSKA Viktoria. FUNCTIONS OF THEONYMS IN GERMAN MEDIEVAL PROSE OF 20TH CENTURY. LINGUOCULTUROLOGICAL ASPECT.

The article covers the research of peculiarities of the functioning of theonyms God, Mother of God in the novels "Narziss und Goldmund" by Hermann Hesse and "Abelaerds Liebe" by Luise Rinser with biblical and Christian plots about the Middle Age. The theonyms are intermediate units of taxonomic nomenclature which are determined by time factor. High frequency of its application testifies to the religiousness of artist's attitude. Next to the traditional sums this lexeme realizes and untraditional ones, thus mainly positive, and keeps, as a rule, its elevated solemn coloring, even on the condition of the metaphorical use. The theonyms used in the works of H. Hesse and L. Rinser disclose the Christian worldviews fundamentals of the author and special by proper understanding of the religious experience of God. The results of the investigation showed that the style of this language units in the texts based on their traditional using in folk speech and confessional style. In the aspect of linguistic, linguoculturological and extralinguistic factors the emphasis is put on the sacred content of the lexemes, synonymic rows, the most frequently used in artistic speech, which refer to phylosophic and religious beliefs, emotional and aesthetic ambitions of characters, sacred feelings.

Key words: theonym, lexeme, God, Mother of God, semantics, linguoculturology.

Християнські цінності завжди вважалися вищим мірилом етичних істин і настанов, духовності й моралі в різних галузях мистецтва, особливо в художній літературі. Багатовікові культурні практики, як і загальнолюдський філософський зміст релігії, вражає своєю глибиною: релігійні вірування, ритуали і побут були тісно переплетені з суспільним та політичним життям народу. Біблійно-християнські сюжети, образи і мотиви виразно звучать у багатьох творах німецької літератури XX століття, особливо в тих, у яких розповідається про події, що відбуваються в Середньовіччі, як, наприклад, у романах Германа Гессе «Narziss und Goldmund» (1930) і Луїзи Рінзер «Abelaerds Liebe» (1991). У мові цих романів репрезентовані конфесійні величини через відповідні лексеми – назви основних богословських понять і біблійних персонажів, таїнств, лексику на позначення церковного календаря, предметів богослужіння, церковної ієрархії, назви храмів, монастирів, священницьких обладунків, лексику християнської моралі.

До проблеми функціонування релігійної лексики, релігійних імен і текстів, що стали символами духовності, як елемента твору художньої літератури неодноразово зверталися і вітчизняні, і зарубіжні вчені-лінгвісти: А. К. Біріх, Є. М. Верещагін, Т. А. Малютіна, В. М. Мокієнко, О. О. Селіванова, О. В. Сальнікова, О. І. Трофімкіна, В. І. Хазан, І. С. Хостай, І. О. Шмелькова, О. Jespersen, L. Smith, C. Stoffel та інші. Дослідження біблеїзмів у німецькій мові, на переконання О. Сальнікової, досить обмежене. Це монографія Jouko Parad «Biblische Verbphraseme und ihr Verhältnis zum Urtext und zur Lutherbibel», розвідки Csaba Földes, James C. Cornette, Gisela Brandt [6, с. 138].

Незважаючи на важливість наукового осмислення цієї проблеми в сучасному мовознавстві, дотепер не були досліджені теоніми – Бог, Мати Божя, – представлені у німецькій медієвальній прозі XX ст. Г. Гессе і Л. Рінзер з широкою репрезентацією морально-етичних, духовних концептів.

Мета статті – визначити і схарактеризувати особливості функціонування релігійної лексики в романах Германа Гессе «Narziss und Goldmund» і Луїзи Рінзер «Abelaerds Liebe», зокрема теонімів Бог, Мати Божя, які поглиблюють символічність значення і відкривають глибини внутрішніх шукань.

Ці теоніми пов'язані із Біблією, її впливом на збагачення, розвиток та вдосконалення мови, художньої літератури та побуту народів. Формування мовних одиниць, означених для дослідження, відбувалося внаслідок взаємодії лінгвістичних, лінгвокультурологічних та екстралінгвістичних факторів. До важливих екстралінгвістичних факторів О. Сальнікова

відносить час і умови появи перекладів Біблії. На німецьку мову Біблія вперше була перекладена в VI–IX ст., зокрема, перекладалися деякі її частини (окремі псалми і Євангелія). Інтенсивна робота з перекладом розпочалася з XVI ст., становище змінилося з початком книгодрукування (приблизно 1440 р). Однак, як стверджує Георг Бахманн, жоден літературний твір не вплинув так на розвиток німецької мови, як Святе Письмо [6, с. 138].

Події в романах Г. Гессе і Л. Рінзер відбуваються переважно в середньовічних монастирях Франції і Німеччини – *das Kloster Mariabronn, das Priorat St. Marsel, das Kloster St. Denis, das Kloster Paraklet* – очевидно, що в текстах наявні лексеми, означені для дослідження. Розвиток німецького письменства припадає на епоху раннього середньовіччя і пов'язаний з процесом християнізації германців. Центрами освіти й культури того часу були монастирі й монастирські школи, а «монахи вважалися єдиними освіченими людьми того часу. На формування мови писемних пам'яток вплинув також літературний обмін між монастирями» [1, с. 32]. Переконалим підтвердженням цієї думки є опис життя монастиря Маріябронн та монахів і учнів у ньому, як центру освіти й духовності в романі «Narziss und Goldmund». Уже в зачині роману письменник вказує на те, що життя персонажів його твору підпорядковане давнім релігійним традиціям: «Vor dem von Doppelsäulchen getragenen Rundbogen des Klostereinganges von Mariabronn, dicht am Wege, stand ein Kastanienbaum, ein vereinzelter Sohn des Südens, von einem Rompilger vor Zeiten mitgebracht...

Unter dem ausländischen Baume waren schon manche Generationen von *Klosterschülern* vorübergegangen, ihre Schreiftafeln unterm Arm, schwatzend, lachend, spielend, streitend, je nach der Jahreszeit barfuß oder beschuht, eine Blume im Mund, eine Nuss zwischen den Zähnen oder einen Schneeball in der Hand. Immer neue kamen, alle paar Jahre waren es andere Gesichter, die meisten einander ähnlich: blond und kraushaarig. Manche blieben da, wurden *Novizen*, wurden *Mönche*, bekamen das Haar geschoren, trugen *Kutte und Strick*, lasen in *Büchern*, unterwiesen die *Knaben*, wurden alt, starben. Andre, wenn ihre Schülerjahre vorbei waren, wurden von ihren Eltern heimgeholt, in Ritterburgen, in Kaufmanns und Handwerkerhäuser, liefen in die Welt und trieben ihre *Spiele und Gewerbe*, kamen etwa *einmal zu einem Besuch ins Kloster zurück*, Männer geworden, brachten *kleine Söhne als Schüler zu den Patres*, schauten lächelnd und gedankenvoll eine Weile zum Kastanienbaum empor, verloren sich wieder. *In den Zellen und Sälen des Klosters*, zwischen den runden schweren Fensterbogen und den strammen Doppelsäulen aus rotem Stein wurde gelebt, gelehrt, studiert, verwaltet, regiert; vielerlei Kunst und Wissenschaft wurde hier getrieben und von einer Generation der andern vererbt, fromme und weltliche, helle und dunkle. Bücher wurden geschrieben und kommentiert, Systeme ersonnen, Schriften der Alten gesammelt, Bilderhandschriften gemalt, des Volkes Glaube gepflegt, des Volkes Glaube belächelt. *Gelehrsamkeit und Frömmigkeit, Einfalt und Verschlagenheit, Weisheit der Evangelien und Weisheit der Griechen, weiße und schwarze Magie*, von allem gedieh hier etwas, für alles war Raum; es war *Raum für Einsiedelei und Bußübung ebenso wie für Geselligkeit und Wohlleben; ...*» [2, с. 9–10]. Г. Гессе передав атмосферу середньовічного осередку вченості й побожності, мудрості Євангелій і мудрості греків, віри й буття людини.

Вживаним у романах Г. Гессе і Л. Рінзер є теонім *Бог*. Він складається з кількох понятійних груп, але мовлення про Бога зумовлене неспроможністю людського розуму та п'ятьох органів чуття (зору, слуху, дотику, нюху та смаку) дати однозначне тлумачення. К. Костів у «Словнику-довіднику біблійних осіб, племен і народів» зазначає: «Біблійне розуміння й визначення Бога містить у собі сутність й атрибути Бога. Під сутністю Бога треба розуміти його духовність, самобутність, неосяжність і вічність. Близькими або тотожними своїм змістом із словом „сутність“, але відмінними від нього звуковою формою, треба вважати наступні варіанти й синоніми: субстанція, ество, істота, суть, природа й натура» [4, с. 70].

Теонім *Бог* належить до сакрального, до вищого рівня реальності та є незбагненним, глибоко шанованим, яке, як відомо, характерне для доби Середньовіччя. Тому в романах лексема *Бог* є часто вживаною, репрезентує різнопланові погляди героїв і загально релігійні уявлення та ідеї:

–«Asketisch leben. Aber wozu, wofür? Für *Gott*. Wer ist *Gott*? Man hatte mich beten gelehrt, aber sonst kam *Gott* nicht vor in meinem Denken» [8, с. 21].

–«... den Ländern der *Christenheit...*» «... unter den Feinden *Christi* christlich zu leben» [8, с. 30].

–«... der Logos sei *Gott* nur durch Teilhabe an der *Substanz Gottes*, genau wie alle Menschen; er sei nicht die zweite Person in der *Trinität*; der *Heilige Geist* sei wie der Vater und der Sohn eine von beiden verschiedene Hypostase...» [8, с. 55].

Луїзе Рінзер у романі «*Abaelards Liebe*» подає трагічну історію кохання французького філософа Абельяра та юної Елоїзи Фульбер, використовуючи почасти піднесення відповідно до суперечок теологів Середньовіччя. Абельяр все більше відхилявся від загальноприйнятого віровчення, на його переконання, у світі існує лише Бог Отець, а Ісус Христос і Святий Дух – це лише прояви Його всемогутності. Серед Богів і людей існує єдиний найвищий Бог, який не схожий на них ні розумово, ні зовнішньо. У своїх вченнях Абельяр раціоналізує відносини віри і розуму, вважаючи обов'язковою умовою віри розуміння («розумію, щоб вірити»). Нприклад, «...ist er eine Irrlehre, als er behauptet, Gottes Sohn sei nicht wesensgleich mit dem Vater, sondern nur wesensähnlich; der Logos sei Gott nur durch Teilhabe an der Substanz Gottes, genau wie alle Menschen; er sei nicht die zweite Person in der Trinität; der Heilige Geist sei wie der Vater und der Sohn eine von beiden verschiedene Hypostas...» [8, с. 55].

Головні герої роману Луїзи Рінзер мали кожен власного Бога у своєму житті. Через любов до Абельяра, народження позашлюбного сина Елоїза змушена була відректися від звичайного життя й переїхати до монастиря, продовжуючи молитися Богові й возвеличуючи свого бога, Абельяра: «Für Heloise war es nicht *Gott*. Sie kannte nur einen *Gott*: Abaelard. Sie schreibt an Abaelard über jenen Tag: «Ich traue es mich kaum zu sagen, meine Liebe schlug um in Wahnsinn, sie opferte in hoffnungslosem Verzweifeln das eine einzige Ziel ihrer Sehnsucht. Ohne Zaudern – Du, Du gabst ja den Befehl – brachte ich mein altes Gewand und mein Herz zum Opfer, um aller Welt zu zeigen, wie ich Dein eigen sei mit Leib und Seele. *Gott* ist mein Zeuge, ich habe je und je in Dir nur Dich gesucht, Dich schlechthin, nicht das Deine, nicht Hab und Gut. Ein festes Eheband, eine Morgengabe – habe ich jemals danach gefragt? Du bist mein Zeuge: Nicht meine Lust, nicht mein Wille war mein Ziel, nein, nur Deine volle Befriedigung» [8, с. 98].

Астролябій, дитя кохання Абельяра та Елоїзи, мав своє ставлення до Бога, але не розумів, чому мати обожнює того, хто приніс їй розлуку й страждання:

«Abaelard: Wozu studierst du Philosophie und Theologie, wenn du sie für untauglich hältst, *Gott* zu erkennen?

Astrolabius: Ich hab nicht gesagt, dass diese Fächer nicht zur Erkenntnis verhelfen. Man lernt durch sie das Denken. Man lernt in der Astronomie etwas über die Sonne, aber wenn ich sie anschau, bin ich geblendet und sehe nur Dunkelheit.

Abaelard: Für dich *ist Gott* also das Licht?

Astrolabius: Das ist ein Bild, ich finde kein anderes. Ich könnte auch sagen, er ist die Dunkelheit.» [8, с. 58].

Різнопланові погляди героїв на Господа Л. Рінзер вводить в оповідну частину роману з цитуванням із Святого Письма, яке пов'язує людину з Богом, наказує їй ушановувати Його, визнавати Творцем світу і підтверджувати свою віру справами. Людина має природну релігійність, бо їй притаманне вроджене почуття – прагнення до ідеалу.

У романах «*Abaelards Liebe*» і «*Narziss und Goldmund*» зафіксовано кілька синонімічних рядів у складі теонімної лексики на позначення Бога як Абсолюту, біблійні варіанти номінацій Божої сутності, синоніми зі значенням першості у Святий Трійці, назви, що повідомляють про всесильність, справедливість Бога. Уведення теоніма *Бог* у тканину художньої оповіді підкреслює значущість висловлюваного для мовця, ставлення до Нього. Для прикладу можна взяти лише варіанти звертання до Всевишнього одного з героїв роману Г. Гессе Нарциса, молодого, обдарованого послухника, учителя грецької мови:

- «Gelobt sei *Jesus Christus...*» [2, с. 326].

«Um *Gottes* willen, ...» [2, с. 314].

- «Ich wünsche sehr, *gnädiger Vater*, Euch keine Sorge zu machen» [2, с. 13].

- «... *Gott* sei Dank,...» [2, с. 349].

- «Das vollkommene Sein ist *Gott*» [2, с. 350].

Синонімічний ряд у текстах Г. Гессе і Л. Рінзер можна навести і з теонімом *Мату*

Божа, який розкриває великі можливості функціонування в прозовому тексті – *Engeln, Schutzgeist, Heilige, Gottesmutter, Jungfrau Marija, Trinität*.

Богородиця (Богоматір, Мадонна, Марія) у християнській релігії – це назва Матері Ісуса Христа. Діва Марія – один із центральних образів не лише світової літератури, а й культури в цілому. Ім'я Марія походить із давньосемітського «Міріям» й означає «гіркота, смуток; та, що ридає й ронить сльози». Інші вважають, що ім'я «Марія» перекладається як «вищість, піднесеність, перевага; славна, знаменита, чудова». За Біблією, до Святої Диви злетів архангел Гавриїл і мовив: «Дух Святий злине на тебе, і Всевишнього сила обгорне тебе, через те й Святе, що народиться, буде Син Божий» [5, с. 32–33]. У Святому Письмі згадки про Діву Марію доволі лаконічні, проте в подальшій церковній та апокрифічній традиції образ Мадонни ввібрав у себе ідеал жінки, що є прикладом духовної чистоти та взірцем неабияких моральних якостей.

Такою вона постає й у художній рецепції цього образу. Для Гольдмунда («*Narziss und Goldmund*») образ Божої Матері асоціюється із його рідною матір'ю, яку він зовсім не знав, але відчував, що вона, як Богородиця, страждала за нього й опікувалася ним. У романі Г. Гессе цей образ і приземлений, і священний: «*In den Tagen der Wanderung, in den Liebesnächten, in den Zeiten der Sehnsucht, den Zeiten der Lebensgefahr und Todesnähe hatte das Muttergesicht sich langsam verwandelt und bereichert, war tiefer und vielfältiger geworden, es war nicht mehr das Bild seiner eigenen Mutter, sondern aus dessen Zügen und Farben war nach und nach ein nicht mehr persönliches Mutterbild geworden, das Bild einer Eva, einer Menschenmutter. So wie Meister Niklaus in einigen Madonnen das Bild der schmerzlichen Gottesmutter mit einer Vollkommenheit und Stärke des Ausdrucks dargestellt hatte, welche Goldmund unübertreffbar schien, so hoffte er selbst einst, wenn er reifer und des Könnens sicherer sei, das Bild der weltlichen, der Eva-Mutter so zu gestalten, wie es als ältestes und geliebtestes Heiligtum in seinem Herzen stand. Aber dies innere Bild, einst nur Erinnerungsbild seiner eigenen Mutter und seiner Liebe zu ihr, war in beständigem Wandel und Wachstum begriffen*».

«Богородиця – Символ Матері, Цариці Небесної, Життя, Світла, Мудрості, Таїни, любові; заступництва, радості і смутку; ідеалу жінки-матері; союзу божественного і земного; духовного порозуміння володарки і надії всіх народів» [5, с. 32], образ якої був на іконах, статуєтках. Саме статуєтка Божої Матері в одному із храмів надихнула його на пошуки майстра, на навчання, на творчість: «*Eines Tages, ... fand ich in einer Klosterkirche eine hölzerne Mutter Gottes stehen, die war so schön, und ihr Anblick ergriff mich so sehr, dass ich nach dem Meister fragte und suchte, der sie gemacht hatte*» [2, с. 338].

У християнській ідеології людину сприймають як «образ і подобу Божу», яка була частиною загального світового устрою. Людина протягом життя в силу всіх скоєних нею гріхів роздвоюється, відтак утілює поєднання божественної та людської природи. Саме такою й постає образ Божої Матері у романі Г. Гессе: «*Neben dem Künstler, der jene Mutter Gottes mit dem schmerzlichsten und schönsten Munde geschnitzt hatte, neben dem Seher und Wissenden, dessen Hände tiefe Erfahrungen und Ahnungen zu sichtbaren Gebilden umzuzaubern vermochten*» [2, с. 205].

У процесі дослідження текстів ми простежили функції теонімів та пов'язаних з ними мовних одиниць у певному контексті. Як уже зазначалося, події в романах розгортаються переважно в монастирях, тому поширеними є лексеми конфесійного вжитку, серед яких багато запозичених слів, адже мовою церви в той період була латина – *die Gotteslästerung* – богохульство; *das Kloster* – монастир; *der Priester* – священник; *die Andacht* – молитва; *vergeistigt* – одухотворений; *die Bußübung* – покаєння; *der Novize* – послушник; *der Abt* – абат.

Досліджувані теоніми в романах часто вживаються в молитвах. Мотив *молитви* є наскрізним у романах і яскраво підкреслює духовну боротьбу героїв, зображує їхнє каяття, показує, перебували вони в злагоді чи незгоді з Богом та його порядками на землі: «*Du hast damals ein Gebet verfaßt, das Heloise mit ihren Nonnen für dich beten sollte:*

«*Verlaß mich nicht, Gott, Vater und Herr unseres Lebens, dass ich nicht zusammenbreche vor den Augen meiner Gegner und dass nicht mein Feind über mich triumphiere*» [8, с. 129].

Отже, на лексичному рівні тексту романів Г. Гессе «Нарцис і Златоуст» і Л. Рінзер «Любов Абельяра» передано сакральне відчуття Абсолюту. Ці відчуття виявляють християнські теоніми – *Бог, Мати Божя*, – найчастотніші в художньому мовленні, за референтами яких постають комплекси філософських і релігійних переконань, емоційних та естетичних прагнень героїв творів. Розглянуті приклади засвідчують світосприйняття авторів, розширюють і поглиблюють символічність значення релігійних імен, уможливають їх ширше використання, увиразнюють відтворення доби Середньовіччя.

БІБЛІОГРАФІЯ

1. Бах А. История немецкого языка. Пер. с нем. Н. Н. Семенов / А. Бах. – М.: Издательство иностранной литературы, 1956. – 343 с.
2. Гессе Г. Нарцисс и Гольдмунд: Книга для чтения на немецком языке. / Г. Гессе. – СПб.: КАРО, 2014. – 416 с.
3. Гурко Е. Божественная ономотология: именование Бога в имяславии, символизме и деконструкции. / Е. Гурко. – Мн.: Экономпресс, 2006. – 445 с.
4. Костів К. Словник-довідник біблійних осіб, племен і народів / К. Костів. – Торонто: Всесвітня Християнська Місія, 1982. – 426 с.
5. Розумний Я. Від символізму до екзистенціалізму: християнські елементи в українській поезії ХХ століття / Я. Розумний // Науковий конгрес у 1000-ліття хрещення Руси – України. – Мюнхен, 1988–1989. – С. 31–39.
6. Сальникова Е. В. К вопросу о библеизмах в немецком языке // Альманах современной науки и образования. – Тамбов: Грамота, 2010. – №2 (33): в 2-х ч. Ч. II. – С. 138–139.
7. Duden. Die Grammatik. Hrsg. von der Dudenredaktion. 8., überarbeitete Auflage [текст]. – Mannheim, Zürich: Dudenverlag, 2009. – 1344 S.
8. Rinser L. Abaelards Liebe. Veröffentlicht im Fischer Taschenbuch Verlag GmbH, Frankfurt am Main, Oktober 1993, S.224.

REFERENCES

1. Bakh, A. (1956). Ystoryia nemetskoho iazyka [History of German]. Moscow. 343 p.
2. Hesse, G. (2014). Nartsyss y Holdmund: Knyha dlia chteniya na nemetskom iazyke [Narcissus and Goldmund: Book to read in German]. St. Petersburg: KARO. 416 p.
3. Hurko, E. (2006). Bozhestvennaia onomatolohyia: ymenovanye Boha v ymiaslavyy, symvolyzme y dekonstruktsyy [Divine Onomatology: the naming of God in imyaslavia, symbolism and deconstruction]. Minsk: Econompress. 445 p.
4. Kostiv, K. (1982). Slovnyk-dovidnyk biblijnykh osib, plemen i narodiv [Dictionary-reference book of biblical persons, tribes and peoples]. Toronto: Vsesvitnia Khrystyianska Misiiia. 426 p.
5. Rozumnyj, Ya. (1988–1989). Vid symvolizmu do ekzystentsializmu: khrystyianski elementy v ukrainskij poezii KhKh stolittia [From Symbolism to Existentialism: Christian elements in Ukrainian poetry of the twentieth century]. Naukovyj konhres u 1000-littia khreschennia Rusy-Ukrainy – Scientific Congress at the 1000th anniversary of the baptism of Rus-Ukraine. (pp. 31–39). Munich.
6. Salnikova, E. (2010). K voprosu o bybleyzmakh v nemetskom iazyke [On the Question of Biblism in the German Language]. Almanah sovremennoj nauki i obrazovaniya – Almanac of modern science and education, (№ 2, Vols. 2), (pp. 138–139). Tambov.
7. Duden. Die Grammatik. Hrsg. von der Dudenredaktion. 8., überarbeitete Auflage [текст]. – Mannheim, Zürich: Dudenverlag, 2009. – 1344 S.
8. Rinser L. Abaelards Liebe. Veröffentlicht im Fischer Taschenbuch Verlag GmbH, Frankfurt am Main, Oktober 1993, S.224.

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

Вікторія Біляцька – старший викладач кафедри іноземної філології, перекладу та професійної мовної підготовки Університету митної справи та фінансів (м. Дніпро).

Наукові інтереси: лінгвономінальні, лінгвокультурологічні одиниці художнього мовлення, стилістика медієвальної німецької художньої прози ХХ століття.

INFORMATION ABOUT THE AUTHOR

Viktoriya Bilyatska – Senior lecturer at the Foreign Phylology, Translation and Professional Language Trauning Department of the Custom and Fincece University (Dnipro).

Scientific interests: linguo-nominal, linguo-cultural units of fiction, stylistics of XX century German Mediafiction.